DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

21. januar 2010 *

I sag C-444/07,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Sąd Rejonowy Gdańsk — Pólnoc w Gdańsku (Polen) ved afgørelse af 27. juni 2007, indgået til Domstolen den 27. september 2007, i insolvensbehandlingssagen, der er indledt over for:

MG Probud Gdynia sp. zo.o.

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Tizzano, som fungerende formand for Første Afdeling, og dommerne E. Levits, A. Borg Barthet, M. Ilešič og J.-J. Kasel (refererende dommer),

generaladvokat: M. Poiares Maduro
justitssekretær: fuldmægtig K. Malaček,

* Processprog: polsk.

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 18. juni 2009,

efter at der er afgivet indlæg af:

— MG Probud Gdynia sp. zo.o. ved radca prawny A. Studziński og aplikant radcowski trzeciego roku M. Żytny,

— den polske regering ved M. Dowgielewicz, C. Herma og A. Witczak-Słoczyńska, som befuldmægtigede

— den tyske regering ved M. Lumma og J. Kemper, som befuldmægtigede, den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato W. Ferrante

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved S. Petrova og K. Mojzesowicz, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af en række bestemmelser i Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om konkurs (EFT L 160, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 603/2005 af 12. april 2005 (EUT L 100, s. 1, herefter »forordningen«).

2 Anmodningen er blevet indgivet under en sag anlagt af den polske kurator, der forestår likvidationen af MG Probud Gdynia sp. zo.o. (herefter »MG Probud«), med henblik på en tilbagesøgning til fordel for konkursboet af dette selskabs formuegoder, hvori der er blevet gjort udlæg i Tyskland.

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

3 I forordningens artikel 3 med overskriften »International kompetence« bestemmes følgende:

»1. Retterne i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig, har kompetence til at indlede insolvensbehandling. For

selskabers og juridiske personers vedkommende anses det vedtægtsmæssige hjemsted for at være centret for skyldnerens hovedinteresser, medmindre andet godtgøres.

2. Befinder centret for skyldnerens hovedinteresser sig på en medlemsstats område, har retterne i en anden medlemsstat kun kompetence til at indlede insolvensbehandling mod denne skyldner, hvis han har et forretningssted på denne anden medlemsstats område. Denne insolvensbehandling kan kun omfatte den del af skyldnerens aktiver, som befinder sig på sidstnævnte medlemsstats område.

[…]«

4 I forordningens artikel 4 med overskriften »Den lovgivning, der finder anvendelse«, bestemmes følgende:

»1. Medmindre andet er fastsat i denne forordning, er det konkurslovgivningen i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen indledes, der gælder for insolvensbehandlingen og dens virkninger.

2. Lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, er bestemmende for betingelserne for insolvensbehandlingens indledning og afslutning samt for dens forløb. Lovgivningen bestemmer navnlig:

a) hvilke skyldnere der kan gøres til genstand for en insolvensbehandling under hensyn til deres status

b) hvilke aktiver der indgår i konkursmassen, og hvordan der skal forholdes med hensyn til aktiver, som skyldneren erhverver efter insolvensbehandlingens indledning

c) skyldners og kurators respektive beføjelser

[…]

f) hvorledes insolvensbehandlingen virker på individualforfølgningsforanstaltninger bortset fra verserende retssager

[…]«

5 I forordningens artikel 5, stk. 1, bestemmes, at »[i]ndledningen af insolvensbehandlingen [ikke] berører […] en kreditors eller en tredjemands tinglige ret til fysiske eller immaterielle formuegenstande, løsøre eller fast ejendom […], som tilhører skyldneren, og som på tidspunktet for insolvensbehandlingens indledning befinder sig på en anden medlemsstats område«.

6 Forordningens artikel 10 har følgende indhold:

»Insolvensbehandlingens virkninger for arbejdsaftaler og arbejdsrelationer afgøres udelukkende efter den medlemsstats lovgivning, der gælder for arbejdsaftalen.«

7 Under forordningens kapitel II, som har overskriften »Anerkendelse af insolvensbehandlingens virkninger«, fastsættes følgende i artikel 16, stk. 1:

»Enhver afgørelse om indledning af insolvensbehandling, der træffes af en ret i en medlemsstat, som har kompetence i henhold til artikel 3, anerkendes i alle de øvrige medlemsstater, så snart den får virkning i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt.

[…]«

8 I forordningens artikel 17 med overskriften »Anerkendelsens virkninger« foreskrives følgende:

»1. En afgørelse om indledning af insolvensbehandling, der træffes af en kompetent ret i henhold til artikel 3, stk. 1, har umiddelbart de samme virkninger i enhver anden medlemsstat, som den har efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, medmindre andet er fastsat i denne forordning, og så længe en kompetent ret i denne anden medlemsstat ikke indleder en insolvensbehandling i henhold til artikel 3, stk. 2.

[…]«

9 I forordningens artikel 18 med overskriften »Kurators beføjelser« fastsættes følgende:

»1. En kurator, som er udpeget af en kompetent ret i henhold til artikel 3, stk. 1, kan på en anden medlemsstats område udøve alle de beføjelser, der er tillagt ham efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, så længe der i denne anden medlemsstat hverken er indledt en anden insolvensbehandling eller er truffet afgørelse om anvendelse af sikrende retsmidler som følge af en begæring om indledning af insolvensbehandling. Han kan navnlig fjerne skyldnerens formuegenstande fra den medlemsstats område, hvor de befinder sig, jf. dog artikel 5 og 7.

[…]«

10 I forordningens artikel 25 bestemmes følgende:

»1. Retsafgørelser, som træffes af den ret, hvis afgørelse om indledning af insolvensbehandling anerkendes i overensstemmelse med artikel 16, og som vedrører gennemførelsen og afslutningen af insolvensbehandlingen, samt en af denne ret stadfæstet tvangsakkord anerkendes umiddelbart. Sådanne afgørelser fuldbyrdes efter artikel 31-51 (bortset fra artikel 34, stk. 2) i Bruxelleskonventionen [af 27. september 1968] om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager,

herunder handelssager [EFT 1978 L 304, s. 77], som ændret ved konventionerne om tiltrædelse af nævnte konvention [herefter »Bruxelleskonventionen«].

Første afsnit gælder tilsvarende for retsafgørelser, der følger direkte af insolvensbehandlingen, og som træffes i snæver forbindelse hermed, også når de er truffet af en anden ret.

Første afsnit gælder tilsvarende for retsafgørelser om sikrende retsmidler, som er truffet efter begæringen om indledning af insolvensbehandling.

2. Den i stk. 1 omhandlede konvention gælder for anerkendelsen og fuldbyrdelsen af andre end de i stk. 1 omhandlede retsafgørelser, for så vidt den finder anvendelse herpå.

3. Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at anerkende og fuldbyrde en i stk. 1 omhandlet afgørelse, som kan medføre indskrænkninger i den personlige frihed eller krænkelse af brevhemmeligheden.«

11 I forordningens artikel 26 bestemmes, at »[e]n medlemsstat kan nægte at anerkende en insolvensbehandling, der er indledt i en anden medlemsstat, eller at fuldbyrde en afgørelse, der er truffet som led i en sådan insolvensbehandling, hvis anerkendelsen eller fuldbyrdelsen vil få virkninger, som klart strider mod grundlæggende retsprincipper i denne medlemsstat, herunder navnlig de forfatningssikrede individuelle rettigheder og friheder«.

Nationale bestemmelser

12 I Polen er insolvensbehandling reguleret af lov om konkurs og om sanering og likvidation (Prawo upadłościowe i naprawcze) af 28. februar 2003 (Dz.U. 2003, nº 60, position 535), som ændret.

13 I henhold til artikel 146, stk. 1 og 2, i den nævnte lov skal en fuldbyrdelsesprocedure, retslig eller administrativ, der er indledt mod skyldneren før insolvenserklæringen, uden videre suspenderes på datoen for insolvenserklæringen, og indtægterne fra en suspenderet fuldbyrdelsesprocedure, der ikke er blevet uddelt, skal overføres til konkursboet.

14 I henhold til artikel 146, stk. 3, finder de samme bestemmelser anvendelse, når der inden for rammerne af en sag om foreløbige og sikrende retsmidler er stillet sikkerhed i skyldnerens aktiver.

15 I artikel 146, stk. 4, fastslås, at når insolvensbehandlingen først er indledt, er det ikke længere muligt at indlede fuldbyrdelsesprocedurer mod skyldneren vedrørende konkursboets aktiver.

De faktiske omstændigheder i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

16 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at Sąd Rejonowy Gdańsk — Pólnoc w Gdańsk ved afgørelse af 9. juni 2005 har truffet bestemmelse om indledning af en insolvensbehandling vedrørende MG Probud, der er en virksomhed i byggesektoren, som har sit hovedsæde i Polen, men som igennem en filial udfører bygge- og anlægsarbejder i Tyskland.

17 Efter anmodning fra Hauptzollamt Saarbrücken (told- og skatteforvaltningen i Saarbrücken) (Tyskland) har Amtsgericht Saarbrücken ved afgørelse af 11. juni 2005 truffet bestemmelse om udlæg i den nævnte virksomheds bankindeståender på i alt 50 683,08 EUR og om arrest i en række krav, som denne havde på tyske medkontrahenter. Disse foranstaltninger blev truffet som følge af den af Hauptzollamt Saarbrücken indledte sag mod direktøren for den tyske filial af MG Probud, der var mistænkt for at have overtrådt lovgivningen vedrørende udstationering af arbejdstagere, idet der ikke var udbetalt løn og sociale bidrag til flere polske arbejdstagere.

18 Afgørelsen blev kæret, men blev stadfæstet ved kendelse af 4. august 2005 fra Landgericht Saarbrücken. I begrundelsen for sin afgørelse anførte denne ret navnlig, at som følge af insolvensbehandlingens indledning i Polen var der grund til at frygte, at de ansvarlige i MG Probud hurtigt ville inddrive de forfaldne fordringer og overføre de inddrevne beløb til Polen for at forhindre, at de tyske myndigheder fik adgang til dem. Landgericht Saarbrücken fandt, at indledningen af denne insolvensbehandling vedrørende MG Probuds aktiver ikke var til hinder for et udlæg i Tyskland. Retten anførte således, at national insolvensbehandling indledt i andre medlemsstater skal anerkendes i Tyskland, når den opfylder betingelserne i forordningens artikel 1, stk. 1, og den er nævnt på listen i denne forordnings bilag A. En kopi af afgørelsen, der var vedlagt kæreskriftet, havde imidlertid ikke gjort det muligt at vurdere, hvorvidt der virkelig var tale om en insolvensbehandling, der var indledt i Polen, som skal anerkendes i Tyskland i henhold til dette bilag A.

19 I forbindelse med insolvensbehandlingen rejste Sąd Rejonowy Gdańsk spørgsmål om lovligheden af de udlæg, de tyske myndigheder havde foretaget, idet den polske lovgivning — der fandt anvendelse på insolvensbehandlingen, fordi insolvensbehandlingen blev indledt i Polen — ikke tillader sådanne udlæg, efter at virksomheden er erklæret insolvent.

20 Under disse omstændigheder har Sąd Rejonowy Gdańsk besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er de nationale myndigheder i en medlemsstat berettiget til at foretage udlæg i en bankkonto, der tilhører en virksomhed, efter at der i en anden medlemsstat er indledt insolvensbehandling vedrørende denne virksomhed (hvorved skyldneren mister rådigheden over sine aktiver), og derved handle i modstrid med lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen er indledt (artikel 4 i [forordningen] […]), når betingelserne for anvendelse af denne forordnings artikel 5 og 10 ikke finder anvendelse på insolvensbehandlingen, fordi kravene i artikel 3, 4, 16, 17 og 25, dvs. bestemmelserne om international kompetence for retterne i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, den lovgivning, der finder anvendelse, samt betingelserne og virkningen af anerkendelsen af insolvensbehandlingen, ikke er opfyldt?

2) Henset til artikel 25, stk. 1, ff. i [forordningen], kan myndighederne i en medlemsstat, hvor der ikke er indledt nogen sekundær insolvensbehandling, og som i henhold til artikel 16 skal anerkende insolvensbehandlingen, nægte at anerkende de afgørelser, der er truffet med henblik på gennemførelsen og afslutning af insolvensbehandlingen i den medlemsstat, hvor denne behandling er indledt, med henvisning til artikel 31-51 i Bruxelleskonventionen […], idet de henviser til nationale retsforskrifter?«

Om de præjudicielle spørgsmål

21 Med disse spørgsmål, som skal behandles under ét, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om det i en situation som den i hovedsagen omhandlede efter indledningen af en hovedinsolvensbehandling i en medlemsstat er tilladt for de kompetente myndigheder i en anden medlemsstat i overensstemmelse med deres lovgivning at — for det første — gøre udlæg i den insolvenserklærede skyldners aktiver, der befinder sig på denne sidstnævnte medlemsstats område og — for det andet — at

nægte at anerkende og — i givet fald — afvise at fuldbyrde afgørelserne om gennemførelsen og om afslutningen af en insolvensbehandling, der er indledt i den første medlemsstat.

22 Med henblik på at besvare de således omformulerede spørgsmål skal det indledningsvis bemærkes, at forordningens artikel 3 omhandler to former for insolvensbehandling. Den insolvensbehandling, der i overensstemmelse med artiklens stk. 1 indledes af den kompetente ret i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig, og som betegnes som »hovedinsolvensbehandling«, har universel virkning, for så vidt som den omfatter skyldnerens aktiver i alle de medlemsstater, hvor forordningen finder anvendelse. Selv om der efterfølgende i henhold til samme artikels stk. 2 af den kompetente ret i den medlemsstat, hvor skyldneren har et forretningssted, kan indledes en insolvensbehandling, omfatter denne insolvensbehandling, der betegnes som »sekundær insolvensbehandling«, kun den del af skyldnerens aktiver, som befinder sig på sidstnævnte medlemsstats område (jf. dom af 2.5.2006, sag C-341/04, Eurofood IFSC, Sml. I, s. 3813, præmis 28).

23 Den universelle gyldighed af hovedinsolvensbehandlingen har ligeledes betydning for kurators kompetence, idet en kurator, som er udpeget af en kompetent ret i henhold til forordningens artikel 3, stk.1, ifølge forordningens artikel 18, stk. 1, på en anden medlemsstats område kan udøve alle de beføjelser, der er tillagt ham, navnlig så længe der i denne anden medlemsstat ikke er indledt en anden insolvensbehandling.

24 Heraf følger, at det alene er indledningen af en sekundær insolvensbehandling, der kan begrænse den universelle gyldighed af hovedinsolvensbehandlingen.

25 I henhold til forordningens artikel 4, stk. 1, medfører fastlæggelsen af den kompetente ret desuden fastlæggelsen af den anvendelige lovgivning. Såvel i forbindelse med hovedinsolvensbehandlingen som i forbindelse med den sekundære insolvensbehand-

ling finder lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen indledes, således anvendelse på insolvensbehandlingen og dennes virkninger. Forordningens artikel 4, stk. 2, indeholder i så henseende en ikke-udtømmende opregning af de forskellige punkter i insolvensbehandlingen, som er reguleret af lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, herunder navnlig litra b), hvilke aktiver der indgår i boet, c) skyldners og kurators respektive beføjelser og f) hvorledes insolvensbehandlingen virker på individualforfølgningsforanstaltninger.

26 Det følger af forordningens artikel 16, stk. 1, sammenholdt med artikel 17, stk. 1, at afgørelsen om at indlede insolvensbehandlingen i en medlemsstat skal anerkendes i alle de øvrige medlemsstater, så snart den får virkning i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, og den har umiddelbart de samme virkninger i enhver anden medlemsstat, som den har efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt. I henhold til forordningens artikel 25 sker anerkendelsen af alle andre afgørelser end dem, der vedrører indledning af insolvensbehandling, også automatisk.

27 Som det fremgår af forordningens 22. betragtning, bygger den prioritetsregel, som er fastsat i dens artikel 16, stk. 1, hvorefter en insolvensbehandling, der indledes af en ret i en medlemsstat, anerkendes i alle medlemsstaterne, så snart den får virkning i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, på princippet om gensidig tillid (Eurofood IFSC-dommen, præmis 39).

28 Det er således denne gensidige tillid, der har gjort det muligt ikke alene at indføre en bindende kompetenceordning, som alle de retter, der er omfattet af forordningens anvendelsesområde, har pligt til at respektere, men også medlemsstaternes modsvarende afståelse fra at anvende nationale regler om anerkendelse og fuldbyrdelse til fordel for en forenklet ordning for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser, der træffes inden for rammerne af en insolvensbehandling (Eurofood IFSC-dommen, præmis 40, samt analogt for så vidt angår Bruxelleskonventionen dom af 9.12.2003, sag C-116/02, Gasser, Sml. I, s. 14693, præmis 72, og af 27.4.2004, sag C-159/02, Turner, Sml. I, s. 3565, præmis 24).

29 Domstolen har i denne sammenhæng fastslået, at det er uløseligt forbundet med dette princip om gensidig tillid, at den ret i en medlemsstat, som en begæring om indledning af insolvensbehandling indgives til, prøver sin kompetence på grundlag af forordningens artikel 3, stk. 1, dvs. undersøger, om centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig i denne medlemsstat. Til gengæld anerkender retterne i de øvrige medlemsstater afgørelsen om indledning af hovedinsolvensbehandling uden at kunne efterprøve den bedømmelse, som den første ret har foretaget med hensyn til sin egen kompetence (Eurofood IFSC-dommen, præmis 41 og 42).

30 For så vidt angår fuldbyrdelsen af afgørelser vedrørende en insolvensbehandling må det bemærkes, at forordningen ikke indeholder særlige regler, men i artikel 25, stk. 1, henviser til eksekvaturproceduren, der er indført ved Bruxelleskonventionens artikel 31-51, idet den dog udelukker de afslagsgrunde, der er fastsat i denne konvention, idet den erstatter disse med sine egne afslagsgrunde.

31 I overensstemmelse med forordningens 22. betragtning, hvorefter afslagsgrundene bør begrænses til det nødvendige minimum, findes der således kun to af dem.

32 I henhold til forordningens artikel 25, stk. 3, er medlemsstaterne for det første ikke forpligtet til at anerkende og fuldbyrde en afgørelse om gennemførelsen og om afslutningen af en insolvensbehandling, som kan medføre indskrænkninger i den personlige frihed eller krænkelse af brevhemmeligheden.

33 For det andet kan enhver medlemsstat i medfør af forordningens artikel 26 nægte at anerkende en insolvensbehandling, der er indledt i en anden medlemsstat, eller at fuldbyrde en afgørelse, der er truffet som led i en sådan insolvensbehandling, hvis anerkendelsen eller fuldbyrdelsen vil få virkninger, som klart strider mod grundlæggende retsprincipper i denne medlemsstat, herunder navnlig de forfatningssikrede individuelle rettigheder og friheder.

34 For så vidt angår denne anden afslagsgrund har Domstolen allerede fastslået med hensyn til Bruxelleskonventionen, at anvendelsen af klausulen om grundlæggende retsprincipper i denne konventions artikel 27, nr. 1, idet den indebærer en hindring for at virkeliggøre et af dens grundlæggende mål, nemlig at fremme dommes frie bevægelighed, kun bør finde anvendelse i undtagelsestilfælde (jf. dom af 28.3.2000, sag C-7/98, Krombach, Sml. I, s. 1935, præmis 19 og 21, og Eurofood IFSC-dommen, præmis 62). Retspraksis vedrørende konventionens artikel 27, nr. 1), kan imidlertid overføres på fortolkningen af forordningens artikel 26, stk. 1 (Eurofood IFSC-dommen, præmis 64).

35 Det er i lyset af de ovennævnte betragtninger, at der skal tages stilling til de spørgsmål, som den forelæggende ret har stillet.

36 I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at MG Probuds hovedsæde befinder sig i Polen, og at virksomheden ved en afgørelse af 9. juni 2005 blev erklæret insolvent af en polsk ret.

37 Det fremgår af forordningens artikel 3, stk. 1, at for selskabers vedkommende anses det vedtægtsmæssige hjemsted for at være centret for skyldnerens hovedinteresser, medmindre andet godtgøres. I den forbindelse har Domstolen fastslået, at der kun kan ses bort fra den afkræftelige formodning, som fællesskabslovgiver har fastsat til fordel for et selskabs vedtægtsmæssige hjemsted, hvis det på grundlag af omstændigheder, som er objektive og identificerbare for tredjemand, kan fastslås, at der er tale om en faktisk situation, som er forskellig fra den situation, som lokaliseringen til det vedtægtsmæssige hjemsted skal afspejle (Eurofood IFSC-dommen, præmis 34). Dette vil bl.a. kunne være tilfældet for et selskab, som ikke udøver nogen form for virksomhed i den medlemsstat, hvor dets hjemsted er beliggende. Hvis et selskab udøver sin virksomhed i den medlemsstat, hvor dets hjemsted er beliggende, er den omstændighed, at dets økonomiske beslutninger kontrolleres eller kan kontrolleres af et moderselskab med hjemsted i en anden medlemsstat, derimod ikke tilstrækkelig til at afkræfte den formodning, som er fastsat i forordningen (Eurofood IFSC-dommen, præmis 37).

38 Da de sagsakter, der er blevet fremlagt for Domstolen, imidlertid ikke indeholder nogen oplysninger, der sætter spørgsmålstegn ved den i forordningens artikel 3, stk. 1, omhandlede formodning, fremgår det, at centret for MG Probuds hovedinteresser befinder sig i Polen.

39 I henhold til forordningens artikel 1, stk. 1, skal de insolvensbehandlinger, som forordningen finder anvendelse på, udvise fire kendetegn. Der skal være tale om en kollektiv bobehandling som følge af en skyldners insolvens, der medfører, at denne i det mindste delvis mister rådigheden over sine aktiver, og at der udpeges en kurator. Disse bobehandlinger er opregnet i forordningens bilag A, og listen over kuratorer findes i dens bilag C (Eurofood IFSC-dommen, præmis 46 og 47).

40 Da den insolvensbehandling, der er indledt mod MG Probud, er opført på listen i forordningens bilag A, følger det af anvendelsen af forordningens artikel 3, at de polske domstole er kompetente til at indlede en hovedinsolvensbehandling og til at træffe afgørelser om gennemførelsen og om afslutningen af en sådan hovedinsolvensbehandling. Det følger desuden af en anvendelse af forordningens artikel 4, at den polske lovgivning finder anvendelse på insolvensbehandlingen og dens virkninger.

41 Den kurator, som er udpeget af den polske ret, kan i øvrigt, forudsat at han er nævnt i forordningens bilag C, i henhold til forordningens artikel 18 på en anden medlemsstats område udøve alle de beføjelser, der er tillagt ham efter den polske lovgivning, og navnlig fjerne skyldnerens formuegenstande fra den medlemsstats område, hvor de befinder sig.

42 Som det er blevet bemærket af en række parter, der har indgivet skriftlige indlæg til Domstolen, er der i det foreliggende tilfælde ikke blevet indledt nogen sekundær

insolvensbehandling, og ingen af undtagelserne i forordningens artikel 5-15, og i særdeleshed ingen af undtagelserne i artikel 5-10, som den forelæggende ret udtrykkeligt har henvist til, finder anvendelse i hovedsagen.

43 På denne baggrund og på grund af den universelle gyldighed, der skal tillægges alle hovedinsolvensbehandlinger, omfatter insolvensbehandlingen, der er indledt i Polen, alle MG Probuds aktiver, herunder dem, der befinder sig i Tyskland, og den polske lovgivning er bestemmende ikke alene for insolvensbehandlingen, men også for dens indledning og afslutning. Følgelig er det denne lovgivning, der er bestemmende for, hvordan der skal forholdes med hensyn til de aktiver, der befinder sig i andre medlemsstater, samt for insolvensbehandlingens virkninger på de foranstaltninger, som disse aktiver kan gøres til genstand for.

44 Eftersom den polske lov af 28. februar 2003 om konkurs og om sanering og likvidation, som ændret, ikke giver mulighed for efter indledning af insolvensbehandlingen at iværksætte fuldbyrdelsesprocedurer mod skyldneren vedrørende de aktiver, som indgår i konkursboet, kunne de kompetente tyske myndigheder ikke under anvendelse af tysk lovgivning gyldigt træffe bestemmelse om fuldbyrdelsesforanstaltninger vedrørende MG Probuds aktiver, der befinder sig i Tyskland.

45 Som det fremgår af forordningens artikel 16 og 17, skal en afgørelse om indledning af insolvensbehandling, der træffes i Polen, således umiddelbart anerkendes i alle de øvrige medlemsstater med alle de virkninger, som den har efter den polske lovgivning.

46 I betragtning af, at intet i de sagsakter, der er forelagt Domstolen, i øvrigt gør det muligt at konstatere tilstedeværelsen af en af de afslagsgrunde, der er nævnt i præmis 32 og 33 i nærværende dom, er den tyske ret, der behandler sagen, forpligtet til at anerkende ikke alene afgørelsen om indledning af insolvensbehandling, der er truffet af den kompetente polske ret, men også alle andre afgørelser, der vedrører denne behandling, og den kan dermed ikke afslå at fuldbyrde disse sidstnævnte afgørelser med henvisning til artikel 31-51 i Bruxelleskonventionen.

47 Henset til ovenstående betragtninger i det hele, skal de stillede spørgsmål besvares med, at forordningen, navnlig artikel 3, 4, 16, 17 og 25, skal fortolkes således, at efter at der i en sag som den i hovedsagen omhandlede er indledt en hovedinsolvensbehandling i en medlemsstat, er de kompetente myndigheder i en anden medlemsstat, hvor der ikke er indledt nogen sekundær insolvensbehandling, under forbehold af afslagsgrundene i forordningens artikel 25, stk. 3 og artikel 26, forpligtet til at anerkende og fuldbyrde alle afgørelser, der vedrører hovedinsolvensbehandlingen, og de er dermed ikke i henhold til lovgivningen i denne anden medlemsstat berettiget til at træffe bestemmelse om fuldbyrdelsesforanstaltninger vedrørende den insolvenserklærede skyldners aktiver, der befinder sig på den anden medlemsstats område, når lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, ikke giver mulighed herfor, og når de betingelser, som anvendelsen af undtagelserne i henhold til forordningens artikel 5 og 10 er underlagt, ikke er opfyldt.

Sagens omkostninger

48 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om konkurs, navnlig artikel 3, 4, 16, 17 og 25, skal fortolkes således, at efter at der i en sag som den i hovedsagen omhandlede er indledt en hovedinsolvensbehandling i en medlemsstat, er de kompetente myndigheder i en anden medlemsstat, hvor der ikke er indledt nogen sekundær insolvensbehandling, under forbehold af afslagsgrundene i forordningens artikel 25, stk. 3, og artikel 26 forpligtet til at anerkende og fuldbyrde alle afgørelser, der vedrører hovedinsolvensbehandlingen, og de er dermed ikke i henhold til lovgivningen i denne anden medlemsstat berettiget til at

træffe bestemmelse om fuldbyrdelsesforanstaltninger vedrørende den insolvenserklærede skyldners aktiver, der befinder sig på den anden medlemsstats område, når lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, ikke giver mulighed herfor, og når de betingelser, som anvendelsen af undtagelserne i henhold til forordningens artikel 5 og 10 er underlagt, ikke er opfyldt.

Underskrifter